

Římskokatolická farnost Litovel
vás srdečně zve
NA MARIÁNSKOU POUŤ

DO ČERVENKY U LITOVLE
v neděli 17. ČERVNA 2007

MŠE SVATÁ S PRŮVODEM
ke cti Matky ustavičné pomoci
ve 14.30 hodin

Zpovídá se od 13.30 hod

Po mši svaté jste zváni
na malé občerstvení do farní zahrady

„Už za dávných časů blahoslavená Panna Maria byla uctívána pod jménem BOHORODIČKY a pod její ochranu se utíkají věřící v modlitbách při všech nebezpečích a potřebách.“

**MATKO USTAVIČNÉ POMOCI
ORODUJ ZA NÁS!**

Římskokatolická farnost v Uničově
a kněží šternberského děkanátu
vás srdečně zvou na

děkanátní pouť
v olomoucké katedrále
za obnovu rodin a kněžská povolání

v sobotu 16. června 2007

Odjezd autobusu:

14.30 h. Uničov – supermarket Albert
14.40 h. Renoty – autobusová zastávka
po 20.00 h. návrat z Olomouce

Program v katedrále:

16.00 h. meditativní modlitba růžence
17.00 h. adorace před eucharistií
18.00 h. mše sv. sloužená Otcem
arcibiskupem Janem Graubnerem

Závazně je možné se zapsat
na arch vzadu v kostele
anebo přihlásit se u paní Ludmily Filipové
na ☎ 723740741.

Zve všechny farníky.

Letní poutě na Sv. Hostýně

9.června So 8:30	mše sv. v Bystř. p.H., Eucharistický průvod na Sv. Hostýně
10.června Ne 10:15	Pátá pouť podnikatelů
12.června Út 9:00	Pouť kněží olomoucké arcidiecéze za vlastní posvěcení slouží arcibiskup Jan, otec biskup Josef a kněží arcidiecéze
15.června Pá 10:15	Nejsvětějšího Srdce Ježíšova Pouť členů Apoštolátu modlitby
16.června So 10:15	Neposkvrněného Srdce Panny Marie Společná pouť Sdružení žáků a žákyň Dona Boska
30.června So 9:00	Dětská pouť na začátku prázdnin
5.července Čt	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje
14.července So 10:15	Pouť obce Slavkov
12.srpna Ne 10:15	Hlavní pouť
15.srpna St	Titulární slavnost Nanebevzetí Panny Marie
25.srpna So 9:00	Arcidiecézní pouť rodin a dětská pouť na konci prázdnin odpoledne začíná orelská pouť
26.srpna Ne 10:00	Tradiční orelská pouť

**Významná životní jubilea
našich farníků:**

Své životní jubileum 85 let v květnu oslavil pan
Mojmír Valouch

Jednoměsíčník **POKOJ VÁM!** vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Redakční rada: P. Josef Janek (*jj*), Jiří Hájek (*jihá*), Jitka Šenková (*jiše*), Dagmar Bradáčová (*dabr*), Jaroslav Kocůrek (*jako*), Jitka Kocůrková (*jiko*), František Vomáčka (*frvo*), František Kovařík (*frko*), Klárka Hájková (*klhá*)
Grafická úprava (*jako*). Tiskne KartoTisk, Šumperk, tel: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz.
Příspěvky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ FARNOSTI

Červen 2007 Ročník 3 Číslo 5

SLOVO ŽIVOTA NA ČERVEN

„...Duch pravdy vás uvede do celé pravdy.“ (Jan 16, 13)

Evangelium svými slovy o pravdě fascinuje. Hovoří v něm Ten, který řekl: „Já jsem Pravda“. (1) Evangelium nám předkládá nekonečné tajemství Boha a seznamuje nás s jeho plánem lásky k lidstvu: daruje mu Pravdu.

Ale Pravda má nekonečnou hloubku tajemství. Jak ji chápat a naplno žít? Ježíš ví, že nejsme schopni nést tuto „tíhu“. Proto během své poslední večeře s učedníky před návratem k Otci slibuje, že pošle svého Ducha, aby nám vysvětlil jeho slova a umožnil nám podle nich žít.

„...Duch pravdy vás uvede do celé pravdy.“

Společenství věřících zná pravdu, protože žije z Ježíše. Zároveň je na cestě k „plnosti pravdy“ pod bezpečným vedením Ducha.

Dějiny církve můžeme chápat jako dějiny postupného a stále hlubšího porozumění Ježíšovu tajemství a jeho Slovu. Duch ji vede touto dlouhou cestou různým způsobem: kontemplací a studiem věřících, charizmaty světců, učitelským úřadem církve. (2) Duch promlouvá také v srdci každého věřícího, v němž přebývá, i tam je možné slyšet jeho „hlas“. Čas od času nám napoví, abychom odpustili, sloužili, darovali, milovali. Učí nás, co je dobré a co je špatné. Připomíná nám Slovo života, které evangelium do nás každý měsíc zasévá, a umožňuje nám podle něj žít.

„...Duch pravdy vás uvede do celé pravdy.“

Jak žít toto Slovo života? Naslouchat tomuto „hlasu“, který v nás promlouvá, v poslušnosti k Duchu Svatému, který vede, nabádá a pobízí.

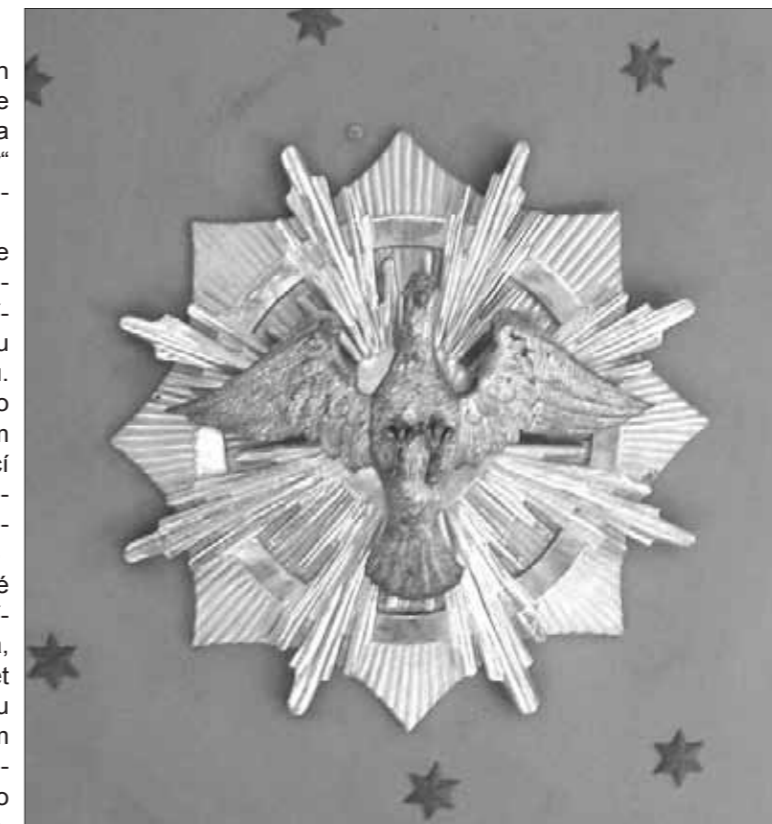
„Křesťan má kráčet pod vlivem Ducha,“ vysvětluje Chiara Lubichová, „aby Duch mohl působit v jeho srdci svou tvořivou mocí, aby ho vedl k posvěcování, zbožšťování a vzkříšení“.

Pro lepší porozumění, zesílení tohoto „hlasu“ vyzývá Chia-

ra, abychom žili v jednotě mezi sebou a naučili se tak naslouchat hlasu Ducha nejen v našem nitru, „ale také hlasu Toho, kdo je přítomen mezi námi, když jsme sjednoceni ve Vzkříšeném“.

Díky Ježíšovi mezi námi Duch „zdokonaluje naslouchání jeho hlasu v každém z nás. Díky Ježíši mezi námi je hlas Ducha jako zesilovač jeho hlasu v nás.

Vždycky se nám zdálo, že nejlepší způsob, jak milovat Ducha Svatého, uctívat ho a udržovat jeho přítomnost v našem srdci, je právě naslouchat jeho hlasu, který nám může dávat světlo pro každý okamžik našeho života (...). Nasloucháním tomuto hlasu jsme k velkému překvapení zjistili, jak vede k dokonalosti: nedostatky pomalu mizí a objevují se ctnosti.“ (3)

Holubice - symbol Ducha svatého. Detail z pohledu stříšky kazatelny.

„...Duch pravdy vás uvede do celé pravdy.“

Když toto Slovo života čteme v den svátku Nejsvětější Trojice, vybízí nás, abychom vyzývali Ducha Svatého:

„Ó Duchu Svatý, nežádáme tě o nic jiného než o Boha pro Boha. (...) Dej, až žijeme život, který je před námi (...) v každé chvíli a pouze podle tebe, jehož jediného chceme milovat a jemu sloužit.

Bůh! Bůh, ryzí duch, pro něhož se naše lidství může stát prázdným kalichem, který se jím naplní...

Bůh, který má vyzařovat z naší duše, z našeho srdce, naší tváře, našich slov, našich skutků, našeho mlčení, našeho života, našeho umírání,

ze stopy, kterou zanecháme po svém odchodu z této země a která by měla být zářivou stopou Jeho přítomnosti. Jeho přítomného v nás, uprostřed světa či jeho trosek, který žije nebo se hroutí, ve chvíli či zmaru všeho, v plnosti nebo prázdnotě, aby zde zaujal místo On Jediný, Lásky.“ (4) Zpracovali Fabio Ciardi a Gabriella Fallacara

1. Jan 14, 6; 2. Srov. Dei Verbum, 8; 3. Duch Svatý a Hnutí fokoláre, nepublikovaný projev z 3. října 1989; 4. Chiara Lubichová, Scritti spirituali/I, Città Nuova, Řím 1991, str. 250.

Zápisky z Farní kroniky 1915 - 1943 VII. část

Vážení čtenáři, dnes navazujeme tematicky na „černou kroniku“ z minulého čísla, tentokrát o neštěstích a zločinech ze světa dospělých.

10. února 1918. Je jistě bolestné pro duchovního, když Bohu zasvěcený den ve farnosti je zhanoben. Neštěstí: při posunu vagonů v cukrovaru zemřel Vincenc Dvořák. (Nejspíš narážka na práci v neděli. Pozn. redakce.)

10. srpna 1919. Tuto neděli se oběsil ve svém pokoji majitel domu a pozemků, výměník Jan Meitner. O víru a náboženské povinnosti se nestaral. Chrám Boží viděl zevnitř málokdy v roce, zato miloval hostince. O něm platí přísloví: „Jaká Tvá neděle, takový den smrti.“

Srpen – září 1931. Onemocnění pana faráře tyfem dalo podnět k větším opravám fary. Ve spodních pokojích a jídelně byly stěny zcela otlučeny a opatřeny izolačními vrstvami a celé čerstvě omítnuty. Farářův byt byl čerstvě vymalován. Také bylo všude zavedeno elektrické osvětlení a umístěn nový elektrický zvonek. Náklady 10.000,- Kč, které hradí z jedné třetiny obec jako patrona a ze dvou třetin kostelní konkurenční výbor.

11. listopadu 1935 byla v Brníčce zatčena zlodějská tlupa, která loupila v Uničově a okolí a také ve zdejší nemocnici. V Brníčce měli svůj přechodný pobyt a úložiště pro jejich zlodějský lup. Celkem bylo zatčeno 14 osob. Náčelníkem této tlupy byl pověstný Hohenhäusel, který byl se svým hlavním komplicem

o pár dní později zatčen v Šumperku v jedné stodole. Obyvatelstvo si po této zprávě oddechlo, jako po těžké porobě.

16. srpna 1938. V přiřazené obci Želechovice byl v ranních hodinách spáchán hrozný krvavý čin. Tento zločin se připojil k ostatním podobným zločinům, na které je tato malá obec bohatá. Dojič Josef Alt, zaměstnanec pocházející z Uničova, byl bez výpovědi na místě propuštěn ze své služby od představeného této obce Josefa Svobody. Tento měl už leccos na svědomí, byl mnohokrát uvězněn. Jako pomstu za své propuštění tajně ukradl svému zaměstnavateli vojenský revolver, kterým ženu představeného třemi ranami těžce zranil. Na představeného jednou vystřelil, ale našťástí netrefil a sebe samého dvěma ranami smrtelně zranil. Umírající byl dopraven do uničovské nemocnice, kde hned po odevzdání zemřel. Až tam vede způsob nevěry Bohu našich dnů. Bez náboženství ztrácí člověk zbraň proti své náruživosti, kterou se

tento 26-ti letý čeledín rozhorlil. Nesmyslným způsobem se stavěl k ženě svého představeného, což bylo také důvodem jeho okamžitého propuštění ze služby. Tento vrah měl pro všechno náboženské jen výsměch a posměch, po celá léta nešel do žádného kostela. Avšak žádný bál a zábavu nezanedbal, celé noci probděl při hrách a pití. Co jiné se mohlo očekávat? Také zde vidíme, kam člověk se špatnou rodinnou výchovou dojde, neb v rodině Altových nevládl žádný křesťanský duch. (jihá)

Z FARNÍ KRONIKY

TIP NA NEDĚLNÍ VÝLET XXII. část

Jestlipak to znáte v okolí Velkého Kosíře? Tam je toho k vidění opravdu hodně. Můžete se vydat přímo na kopec Kosíř nebo navštívit krásný zámecký park s obrazárnou v Čechách pod Kosířem, či vydat se k větrnému mlýnu holandského typu v Přemyslovicích... Ale to všechno by se nevešlo do jednoho článku a tak my se dnes podíváme jen na nedalekou zahradní železnici do Střížova.

Hodně kluků chtělo být v mládí strojvůdcem. Některé kluky to neopustilo ani v pozdějším věku. Mezi takové patří pan Váňa ze Střížova, který je strojvůdcem, průvodčím, pokladním, výpravčím a já nevím čím vším ještě na své soukromé železnici, kterou si vybudoval na dvorku a zasadil ji do pečlivě udržované skalky. Všechno je zde jako opravdové, ale ve zmenšeném měřítku. Místo stromků bonsaje, pečlivě vypracovaný betonový mini-viadukt (prý s armováním), nádražička a depa jako z pohádky, semafor, výhybky, postavičky turistů, vozidla, kravičky... a samozřejmě několik vlakových souprav s mašinkami, které skutečně houkají a dělají „šššš“.

Pro toho, kdo by chtěl železnici navštívit, uvádím, že otevřena je od dubna do října každý sudý víkend od

10 do 12 hodin a odpoledne pak od 13 do 17 hodin.

Z Uničova to není zas až tak daleko, asi 26 km. Jede se přes Litovel, Senici na Hané a Loučany. Na velké křižovatce za obcí Loučany se odbočí doprava na Drahanovice a za nimi se odbočí opět doprava na Střížov. Pokračuje se stále rovně Střížovem, přičemž je nutno sledovat pravou stranu. Dům č. 101 s obrázkem lokomotivy na vratech je ten správný.

Vstupné pro děti je 15 Kč, pro dospělé 25 Kč. Místo vstupenky dostanete kartonovou jízdenku, tak jak dříve bývaly a pan Váňa vám do ní rád udělá kleštičkami díрку anebo i dvě – na přání, jakože to máte s přestupem. Můžete si zakoupit netradiční lízátko ve tvaru „plácačky“ pana výpravčího, malovaný hmeček s vláčkem a spoustu jiných suvenýrů.

S a m o t n á obec Střížov se zdá být velice poklidná. My jsme si zde udělali pěknou procházku nahoru k požární

nádrži a dále do lesa a na zpáteční cestě jsme neodolali zastavit se na Černé věži v Drahanovicích, kde jsme vyšlapali 68 schůdků a v jednotlivých patrech věže jsme si mohli prohlédnout muzeální předměty z dob keltského a slovanského osídlení, seznámili jsme se s historií obce a v nejvyšším patře jsme si prohlédli výstavu obrazů.

(jihá)

Modlitba k Duchu Svatému

Karl Rahner

Přijď, Duchu svatý, Duchu Otce i Syna, přijď, Duchu lásky, Duchu synovství, Duchu pokoje, důvěry, síly a svaté radosti. Přijď, tajemný jásoť v slzách světa, přijď, vítězný Živote v smrti země, přijď, Otče ubohých, Zastánce utištěných, přijď, Světlo věčné pravdy, přijď, Lásko vylitá do našich srdcí. Nemáme nic, co by tě mohlo přinutit, a proto důvěřujeme. Naše srdce se ve skrytu bojí tvého příchodu, protože jsi nezištný a jemný, protože jsi jiný než ono. Máme však nejpevnější příslibení, že přesto přijdeš. Přijď tedy, přicházej den ode dne nově a více. Spoléháme na tebe; na koho jiného se můžeme spolehnout? Milujeme tě, neboť jsi láska sama. V tobě máme Boha za Otce, neboť ty v nás voláš Abba - milý Otče. Děkujeme ti, Oživovateli, Duchu svatý, že v nás přebýváš, že ty sám chceš v nás být pečeti živoucího Boha. Pečetí na jeho vlastnictví. Zůstávej při nás, neopouštěj nás v trpkých bojích tohoto života ani při jeho konci, až nás všechno opustí. Přijď, Duchu svatý. Amen.

MINIKŘÍŽOVKA s křesťanským vtipem (jihá) (vyprávěným v Rumunsku):

Svatý Petr unavený službou u nebeské brány se rozhodl vzít si den volna a jít na ryby. Ježíš se nabídl, že bude u brány sloužit za něj. Protože jako každý šéf už tak trochu vypadl z toho, co všechno služba podřízeného obnáší, raději se ještě sv. Petra zeptá, co a jak. Sv. Petr mu poradí, aby se o každém přichozím pokusil zjistit pár informací pro rozhodování, zda daného člověka pustit do nebe nebo ne.

Ježíš tedy slouží a po chvíli uvidí malého starého mužička s šedivými vlasy, který se mu zdá nějak povědomý. Požádá tedy muže, aby mu o sobě něco prozradil. Ten mu odvětlí: „Měl jsem velmi smutný život. Byl jsem tesařem a měl jsem syna, o kterého jsem záhy přišel. Ačkoliv nebyl mým vlastním synem, vroucně jsem jej miloval.“ Ježíš je dojat, obejmě starého muže a zvolá: „Otče!“ A starý muž nejistě odpovídá: „T A J E N K A !?“

- A: tázací zájmeno napsané pozpátku; materiál okenních výplní; předpona vyjadřující vztah k ekologii;
B: první část názvu písně J. Schelingera „..... dům“; zkratka Národního shromáždění; zkratka výrobních družstev;
C: chemická značka ytria; TAJENKA, zkratka pro poloměr;
D: dvoudílné dámské plavky (též ostrov proslavený jadernými zkouškami); název pro záhyby a výběžky tenkého střeva;
E: vyrobená ze sametu.

- 1: přehnutí; 2: druh poštovní zásilky; 3: část dveří; 4: záporné znaménko napsané pozpátku;
5: zkratka Komerční banky; anglicky „jedna“; 6: opak rubu; zkratka pro informační technologie; 7: osobní zájmeno; zkratka chráněné krajinné oblasti; 8: zkratka pařížské školy „Ecole Supérieure d'Ingénieurs Léonard de Vinci“;
9: sloveso vyjadřující zvuk kvočny; 10: město na řece Odře nedaleko Fulneku známé gumárenským průmyslem.

Raduj se

Raduj se, člověče z poupátka, vždyť život je jako pohádka. A jak v pohádce zlo dobro střídá, někde je bohatství a někde bída.

Bohatý není ten, kdo mamon vlastní, jen s duší čistou budeme šťastní. Šťastní, že někomu radost děláme, pak radosti se vždycky dočkáme.

Proto se raduj z deště i slunka, z toho, jak kos si písničky brnká. Raduj se z vůně lesa a trávy. Rozdávej úsměvy, přej štěstí, zdraví.

Tak brávali život naši předci, to doporučuji nám i vědci. Raduj se z toho, co máš, nechtěj více, raduj se z života, nemysli na tisíce!

I.P.

Děk za vše

Vzdejme díky Bohu za klidný spánek o za to, že můžeme zase vstát, že můžeme vnímat přírodu, vánek a úsměvy kol sebe rozdávat.

Děk za jídlo a střechu nad hlavou, a lásku, co bližním tak často chybí, potěšme lidem duši bolavou, odpusťme sobě i druhým chyby.

Bohu díky za smutek i bolesti, jen tak poznáš, co štěstí je a vcítíš se, jak trápí starosti, co mnohé lidi často ubije.

Tak děkuj Bohu, že dal ti uzrát, že umíš odpouštět i odpuštění brát, že umíš dobrým slovem polaskat. Co jiného si ještě v žití přát?

Díky Ti, Bože nastokrát!

I.P.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
A										
B										
C										
D										
E										

SMÍRČÍ KRÍŽE, KRÍŽE, BOŽÍ MUKA III.

Sochy svatých

Sochy svatých byly stavěny z podobných pohnutek, jako kříže. Pouze jejich výroba byla náročnější, sochy byly potom dražší a prestižnější záležitostí. V každém regionu je jejich četnost jiná; opět to záleželo na dostupnosti materiálu. O tom jsem se již ale několikrát zmiňoval výše, nebudu se proto opakovat.

Dále se sochy liší region od regionu v závislosti na sochařské a kamenické dílně, která je dodávala. Bylo by nad rozsah této práce se jednotlivými dílnami zabývat, jmenujme za všechny dílny Matyáše Brauna, Jelínků v Kosmonosích, nebo dílnu rodu Zemanů. Stavba soch zaznamenala vrchol v době baroka. Jejich výroba pokračovala i v dobách klasicismu a pozdějších, ale i tehdy se často navazovalo na barokní vzory a umělci (hlavně lidoví na vesnicích) se místo současnými trendy inspirovali starými rozevlátými sochami světců, se kterými se běžně v životě setkávali.

Ikonografie je způsob, jakým se od sebe jednotliví světci odlišovali a rozeznávali. Každému svatému byl přiřknut postoj a atributy, podle kterých mohl být kýmoli vzdělaným rozeznán. Pro orientaci zde uvedu seznam nejběžněji zobrazovaných světců, jejich patronace a atributy. Takto můžeme od sebe rozpoznat nejen jejich sochy, ale i reliéfy na soklech křížů, či božích muk.

Kým jiným bych měl začít, když ne **sv. Janem Nepomuckým**. Postava arcibiskupského vikáře, kterého vyzdvihl údajně Václav Hájek z Libočan, je zdaleka nejfrekventovanější sochou v naší

krajině. Jeho uctívání rozšiřovali za doby protireformace jezuité. Jan je zobrazován držící v ruce kříž, okolo jeho hlavy se vznášejí svatozář, tvořena pěti pěticípými hvězdami. Díky tomu, že skončil svržením z Karlova mostu, je označován za patrona mostů. V ruce může ještě třímát palmovou ratolest, znak všech mučedníků.

Dalším oblíbeným světce je **sv. Florián**. Původně mučedník ze 3. století je tesán jako voják ve zbroji, s vědrem s vodou zalívající hořící dům, který se mu krčí u nohou. Po Janu Nepomuckém je na venkově našim nejoblíbenějším světce. Je totiž patronem hasičů a chrání domy před požáry.

Svatá Trojice je znázornění Boha v myšlence trojjedinosti. Boha tu představují Bůh Otec (stařec), Bůh Syn (Kristus) a Duch Svátý (holubice). Spíše než samotné je můžeme vidět s **Pannou Marií**. Mariánský kult se na venkově projevuje spíše až ke konci klasicismu a to formou svatých obrázků v zastaveních nebo božích mukách. Ale i sochy Matky Boží se objevují. Také můžeme nalézt výjev Korunování Panny Marie, kdy je vynášena anděli do nebe a někdy právě doprovázena i svatou Trojicí. Jinak Panna Maria často stojí na podstavci kamenných křížů a trpí pohledem na umírajícího Krista.

Byli zobrazováni i patroni pocestných. Byli to hlavně **sv. Kryštof** a **sv. Roch**. Kryštof je tesán jako obr nesoucí malé dítě - Krista - přes řeku. Svátý Roch je nejen opatrovník poutníků, ale chrání i před morem. Jeho atributem je pes s chlebem v tlamě, neboť on pečoval o nakažené morem a když sám onemocněl, starali se o něj andělé a pes mu nosil jídlo.

Svatý Václav, jinde tak oblíbený, svých soch mnoho nedostal. Jako „pouhý“ patron země neměl pro prostý lid

uplatnění. To už mnohem lépe dopadla **sv. Barbora**, patronka horníků, věžňů, dělostřelců a ochránkyne před bleskem a morem. Barbora je zobrazována s věží se třemi okny, kalichem s hostií, mečem jímž byla sřata a samozřejmě tedy i s palmovou ratolestí mučedníků.

I na soklech soch svatých bývají vytesány modlitby, přání a také údaje o tom, kdy byla socha postavena, kým, kdo ji vytesal a proč. Myslím, že jsem v této práci již několik podobných příkladů uvedl a není tedy potřeba psátí další.

Sochy, ale i samotné kříže, bývají v pozdějších dobách doplněny o plechovou stříšku, chránící je před deštěm a sněhem. Jejich okraje jsou často zdobeny volutami a závitnicemi, někdy je na lem použito ozdobného kování. I polychromie se na sochách objevuje a na některých (většinou na těch, které stojí pod nějakým přístřeškem) se dosud zachovala. Možná usuzovat, že polychromována byla původně většina, ale čas, vítr a déšť z nich barvy smyly. (jako)

Národní fórum mládeže Tábor 10.-13.května 2007

V jihočeském Táboře probíhalo 10. - 13. května 2007 Národní fórum mládeže, pořádané Sekcí pro mládež ČBK. Motto národního fóra znělo: „*Programem křesťana, (...), Ježíšovým programem je „vnímavé srdce“*“. Takové srdce vidí, kde je zapotřebí lásky, a podle toho také jedná (Deus caritas est, 31). Delegáti a pozorovatelé z řad katolické mládeže, řeholních společenství, hnutí a komunit zde diskutovali nad tématem solidarity uvnitř církve. Já jsem měla tu čest účastnit se NFM jako jedna z devíti delegátů za olomouckou arcidiecézi

Národní fórum začalo ve čtvrtek večer společnou modlitbou o vylití Ducha svatého. Následovalo představování všech 120 účastníků a poté co každý povstal a uklonil se, byl nejvyšší čas, abychom se konečně ubytovali a doladili příspěvek za naši diecézi. Tedy my jsme nemuseli nic ladit, my už měli naladěno z našeho arcidiecézního fóra, takže jsme si jen rozdělili kdo co přečte a bylo to.

Druhý den jsme zahájili společnou modlitbou v chrámu Proměnění Páně v Táboře. Po přesunutí

KATECHETICKÉ SETKÁNÍ SV. OTCE S DĚTMI, KTERÉ BĚHEM ROKU BYLY U 1. SV. PŘIJÍMÁNÍ

Svatopetrské náměstí
Sobota, 15. října 2005

1. Andrea

Svatý otče, jak si vzpomínáte na den Vašeho 1. přijímání?

Nejprve bych vám rád poděkoval za tuto slavnost víry, kterou mi nabízíte, za vaši přítomnost, za vaši radost. Zdravím vás a děkuji za objetí, kterého se mi od některých z vás dostalo, objetí, které zastupovalo vás všechny.

Co se týká té otázky – samozřejmě si den svého 1. sv. př. pamatuji velmi dobře. Bylo to o jedné nádherné neděli v březnu 1936, před 69 lety. Byl slunný den, kostel vypadal moc hezky, hrála hudba... Pamatuji si moc krásných věcí toho dne. Bylo nás asi 30 chlapců a děvčát z mé malé vesničky se sotva asi 500 obyvatel.

Ale „srdcem“ mých radostných a krásných vzpomínek je jediná věc (a váš mluvčí řekl totéž): Chápal jsem, že Ježíš vešel do mého srdce, že mě opravdu navštívil. A s Ježíšem byl se mnou Bůh sám. A poznal jsem, že to je dar lásky, cennější než vše ostatní, co

do sálu Jihočeské univerzity začal pracovní program fóra. Biskup Václav Malý k nám hovořil o křesťanské solidaritě jako o vztahu, vzájemnosti a vnímání potřeb druhého člověka. Zdůraznil slova Jana Pavla II., že „*jsme stvořeni z Boží lásky, k lásce*“. Po přestávce přišli na řadu příspěvky delegátů z jednotlivých diecézí a komunit. Reflexe o životě mladých v jednotlivých diecézích byly rozdílné. Někdo více chválil, někdo kritizoval a tak jsme měli možnost se dozvědět, jak to kde chodí a kde se co děje či neděje. Odpoledne biskup Karel Herbst ve své katechezi vyjádřil solidaritu slovy evangelia: „*Jak byste chtěli, aby druzí činili vám, tak činite vy jim.*“ A pak už byl čas začít taky něco dělat.

Delegáti byli rovnoměrně rozděleni do pracovních skupinek tzv. workshopů. Prvním tématem skupinek byla solidarita ve farnosti. Debatovalo se o tom co nás ve farnostech trápí, a jak bychom to mohli změnit. Při závěrečném shrnutí prvního dne fóra nám P. Karel Moravec, biskupský vikář královéhradecké diecéze, vyjádřil podporu v naší aktivitě, ale důrazně nám připomněl, že „*jediný člověk, kterého jste v církvi schopni změnit, jste vy sami. Každý člověk může změnit pouze sám sebe. Toho druhého je třeba s láskou přijmout a přijímat.*“ Večer za

může život dát.

Toho dne jsem byl tedy opravdu naplněn úžasnou radostí, protože ke mně přišel Ježíš a já jsem poznal, že začalo nové období mého života. Bylo mi 9 let a bylo důležité této události, tomuto přijímání zůstat věrný. Slíbil jsem Pánu, jak jsem nejlépe dovedl: „*Chci zůstat pořád s Tebou*“ a modlil jsem se: „*Ale především zůstaň Ty se mnou*“. A tohle jsem žil i dál. Díky Bohu, Pán mě vždycky vzal za ruku a provedl mě i těžkými situacemi.

2. Livia

Sv. otče před 1. přijímáním jsem přistoupila ke sv. zpovědi. Byla jsem u zpovědi i při jiných příležitostech. Chtěla bych se vás zeptat: musím ke zpovědi před každým přijímáním, i když pořád dělám ty samé hříchy? Všimla jsem si, že jsou pořád stejné.

Řeknu dvě věci. Ta první – samozřejmě nemusíš ke zpovědi před každým přijímáním, pokud ses nedopustila tak těžkých hříchů, které musí být vyznány. Proto není nutné zpovídat se před každým přijímáním. Je to nutné jen tehdy, když ses dopustila opravdu vážného hříchu, když jsi těžce urazila Ježíše, takže vaše přátelství je zničeno a musíš začít znovu. Jen v tomto případě, když jsi ve stavu „smrtného“ hříchu, jinými slovy těžkého hříchu, je nutné jít před přijímáním ke zpovědi. To je to první, co

námí přijel biskup Dominik Duka a spolu s přítomnými kněžími sloužil mši svatou. Ve své homilii se zaměřil na náročnost život mladého člověka v postmoderní době.

Sobota byla čistě pracovním dnem. Po společné ranní modlitbě byl celý dopolední program vyhrazen pro workshopy. Tentokrát jsme diskutovali o společenství na úrovni děkanátu, diecéze a různých akcích pro mládež v rámci celé republiky. Po obědě jsme dostali prostor k tomu, abychom ve společné diskusi vyjádřili svůj názor na národní fórum mládeže. Debata byla velice živá, zaznělo mnoho pozitivních dojmů, avšak našli se i delegáti jejichž očekávání národní fórum nenaplnilo. Po závěrečném shrnutí jednotlivých závěrů z pracovních skupin jsme se přesunuli na Klokoty, kde jsme se s místní farností účastnili mše svaté. Po náročné práci přišel čas trochu se odreagovat, a tak jsme v poutním domě Emauzy celý večer tančili a hodovali, co nám síly stačily.

V neděli po mši svaté v tábořském kostele byly předneseny oficiální závěry z třetího Národního fóra mládeže. Ač byly závěry notně zevšeobecněny, vystihují podstatu toho, o čem mladí lidé na fóru hovořili. A pak už jsme jen dostali svačinu na cestu a honem domů proměnit svá slova v činy. (Alena Vaňková)

jsem chtěl říct.

Druhá moje poznámka: i když, jak jsem řekl, není nutné ke zpovědi chodit před každým přijímáním, je velmi užitečné zpovídat se s jistou pravidelností. Je to pravda: naše hříchy jsou pořád ty samé. Ale i naše domovy, naše pokoje přinejmenším jednou týdně uklízíme, i když špína je pořád ta samá. Abychom žili v čistotě, abychom začínali znovu. Jinak špína možná není vidět, ale přibývá jí. Něco podobného lze říci o duši, i o té mojí: když nikdy nejdu ke zpovědi, je moje duše zanedbaná a nakonec jsem vždycky se sebou spokojen a už nechápu, proč bych na sobě měl pracovat, abych se vylepšil, že mám dělat nějaký pokrok. A tento „úklid duše“, který nám Ježíš Kristus dává ve svátosti smíření, nám pomáhá udržet naše svědomí bystřejší, otevřenější a to nám umožňuje zrát duchovně i po lidské stránce.

Proto dvě věci: zpověď je nutná pouze v případě vážného hříchu, ale je velmi užitečné zpovídat se pravidelně, aby člověk udržel čistotu a krásu svojí duše a aby den za dnem životně uzrával.

3. Andrea

Když mě katecheta připravoval na 1. přijímání, říkal, že v Eucharistii je přítomný Ježíš. Ale jak? Nevidím ho!

Ano, nevidíme ho, ale existuje

Z Vašich receptů

Závin z piva

Těsto:

1/4 litru piva
400 g hladké mouky
1 Hera
špetka soli
skořice

Náplň:

dle chutě
jablka
orechy
rozinky
cukr vanilkový, mletý,
skořice

Na vále zpracujeme těsto a dále pokračujeme stejně, jako když připravujeme závin z taženého, nebo listového těsta. Těsto si rozdělíme, postupně vyválíme. Na jednotlivé pláty klademe doprostřed nastrouhaná jablka, posypeme je vanilkovým cukrem, skořicí, trochou cukru mletého, rozinkami a lámanými ořechy. Závin se nemotá, ale překládá z každé strany tak, že jablka jsou středem částečně odkrytá.

(Recept tentokrát připravila Eva Lorencová a přeje Vám dobrou chuť!)

POZVÁNKA

Občanské sdružení Zacheus
a Městské kulturní zařízení Uničov

Vás zvou na přednášku **Dr. Jiřího Grygara**
– astrofyzika

Přednáška se uskuteční v sobotu, 16.6.2007
v 16 hod. v malém sále kina v Uničově.

Vstupné: dospělí 30,- Kč, děti zdarma

Jste srdečně zváni, připravte si otázky!
Dr. Emílie Zatloukalová

spousta důležitých věcí, které nevidíme. Např. nevidíme náš rozum a přesto ho máme. Nevidíme naši inteligenci, a přesto ji máme. Zkrátka: nevidíme svou duši, a přece existuje, ale my vidíme její účinky, protože mluvíme, myslíme a děláme rozhodnutí atd. Ani třeba elektrický proud nevidíme, a přece vidíme, že existuje; vidíme, že tento mikrofon funguje, vidíme rozsvícená světla. Ty úplně nejdůležitější věci, na kterých stojí život a svět, nevidíme, ale vidíme a cítíme jejich důsledky. Je to jako s elektrickou – nevidíme elektrický proud, ale vidíme rozsvícená světla.

Tak je to se vzkříšeným Pánem: nevidíme ho svými očima, ale vidíme, že kde Ježíš je, lidi se mění, zlepšují. Jsou vytvořeny podmínky pro pokoj, smíření atd. Čili – nevidíme Pána samého, ale vidíme jeho působení. Můžeme poznat, že Ježíš je přítomný. A jak jsem už řekl, jsou to právě ty neviditelné věci, které jsou nehlubší, nejdůležitější. Tak se pojďme setkat s tímto neviditelným, ale mocným Pánem, který nám pomáhá dobře žít.

4. Julie

Vaše svatosti, každý nám říká, jak je důležité chodit v neděli do kostela. Rádi bychom chodili, ale naši rodiče často v neděli spí a do kostela nás nevezmou. Rodiče jednoho mého kamaráda pracují v obchodě, a my často jezdíme na návštěvu k prarodičům. Mohl byste jim něco říct, aby pochopili, že je důležité společně chodit na nedělní mši sv.?

Řekl bych, samozřejmě s velkou láskou a respektem k tvým rodičům, protože určitě mají hodně práce. Možná bys jim, s láskou a respektem dcery vůči rodičům, mohla říct: „Maminko a tatínku, pro nás všechny, i pro vás, je moc důležité setkat se s Ježíšem. Taková setkání nás obohacují. Je to pro naše životy moc důležité. Pojďme zkusit společně vymyslet, jak by to šlo. Třeba by šlo jít do kostela i u babičky.“ Zkrátka s velkou láskou a respektem k tvým rodičům, bych jim řekl: „Prosím, pochopte, že to není důležité jen pro mě, že to není jen katecheta, kdo to říká, že je to důležité pro nás všechny. A bude to nedělní světlo pro

celou naši rodinu.“

5. Alexandr

K čemu je pro každodenní život dobré chodit na mši a ke přijímání?

Umožňuje to dostat život do rovnováhy. Obklopuje nás spousta věcí. A lidé, kteří nechodí do kostela, nevědí, že je to právě Ježíš, co jim chybí. Ale cítí, že jim v životě něco chybí. Jestliže v mém životě není Bůh, jestliže v mém životě není Ježíš, chybí velmi důležitý přítel, důležitá radost pro život, síla růst po lidské stránce, překonat slabosti a zrát jako lidská bytost.

Výsledky života s Ježíšem a sv. přijímáním také nevidíme hned. Ale jak jdou týdny a roky, nepřítomnost Boha, nepřítomnost Ježíše začíná být citelná. Je to jakási podstatná a zničující neúplnost. Mohl bych povídat o zemích, kde dlouhá léta panoval ateismus: jsou tam zničené duše lidí, ale i země. Z toho můžeme vidět, jak je důležité, a řekl bych nejdůležitější, být řízen Ježíšem v přijímání. Je to On, kdo nás osvětluje, kdo nám nabízí životní doprovázení, doprovázení které potřebujeme.

6. Anna

Svatý otče, můžete nám vysvětlit, co Ježíš míní, když říká svým následovníkům: „*Já jsem chléb života.*“?

Nejdříve bychom si asi měli ujasnit, co to znamená chléb. Naše nynější kuchyně je vybraná, bohatá na různá jídla; ale v jednodušších podmínkách je chléb základním zdrojem potravy. A když Ježíš sám sebe nazývá chlebem života, znamená ten chléb, řekněme, počátek, zkratku, která zastupuje veškerou naši potravu.

A abychom žili, musíme živit své tělo a také musíme živit svého ducha, duši a svou vůli. Jako lidské bytosti nemáme jen těla, ale i duše. Jsme myslící bytosti s rozumem a vůlí. Musíme živit i svého ducha a duši, aby se mohly rozvíjet a opravdu dosáhnout své plnosti.

Když tedy Ježíš říká: „*Já jsem chléb života*“, znamená to, že on sám je ten pokrm, který potřebujeme pro svou duši, pro svoje vnitřní „já“, protože i duše

potřebuje pokrm. A materiální (technické) věci nestačí, ačkoli i ty jsou důležité. Opravdu potřebujeme Boží přátelství, které nám pomůže správně se rozhodovat. Potřebujeme zrát jako lidské bytosti. Jinými slovy: Ježíš nás živí, aby se z nás stali opravdu zralí lidé a naše životy byly dobré.

7. Adrian

Sv. otče, říkali nám, že dneska budeme mít eucharistickou adoraci. Co to je? Jak se to dělá? Můžete nám to vysvětlit? Díky.

Co adorace je a jak se dělá, to hned uvidíme, protože už k ní je všechno připravené – budeme se modlit, zpívat, klečat – a tímto způsobem budeme v Ježíšově přítomnosti.

Ale odpověď na tvoji otázku musí být samozřejmě hlubší. Nejen jak se adorace dělá, ale co to je. Řekl bych to takhle: adorace je uvědomění si, že Ježíš je můj Pán, že Ježíš mi ukazuje, kterou cestou se mám dát a že budu dobře žít jen tehdy, když znám cestu, kterou Ježíš ukazuje a když se tou jeho cestou vydám.

Adorace znamená říct: „Ježíši, jsem tvůj. Budu tě svým životem následovat, nikdy nechci ztratit tvoje přátelství, toto společenství s tebou.“ Také mohou říct, že adorace je v podstatě setkání s Ježíšem, při kterém mu říkáme: „Jsem tvůj a prosím tě, zůstaň pořád se mnou.“

Poselství sv. otce na závěr setkání.

Drazí chlapci a děvčata, bratři a sestry, na závěr tohoto krásného setkání mě napadá jediné slovo: Děkuji. Děkuji za tuto slavnost víry. Děkuji za toto setkání nás navzájem i s Ježíšem.

A díky vám všem, kteří jste tuto slavnost umožnili: katechetům, kněžím, sestram – vám všem.

Na závěr zopakují slova ze začátku každé liturgie: „Pokoj vám“, to znamená: ať je s vámi radost, a tedy – ať máte dobrý život. Přeji vám pěknou neděli, dobrou noc a nashledanou s vámi se všemi u Pána.

Moc vám děkuji!

Svatí na obrazech kostela kazatelna I.

Milí farníci, v dnešním čísle časopisu, v pokračování o výzdobě našeho kostela, došla řada na kazatelnu. Ale napřed trochu teorie a historie předkoncilní; **kazatelna** je místo, vysvětluje katechismus, odkud kněz zvěstuje Krista ukřižovaného a vzkříšeného i tajemství nejsvětější oběti; je přirovnávána k výšnému místu hory, na které kázal Kristus.

Barokní kazatelny převzaly polygonální formu pozdně gotických a renesančních **ambon** a zachovaly také tradiční rozdělení na řečniště s vchodem zpravidla ze strany a na vlastní stříšku, na níž vrcholila plastická výzdoba. Řečniště bývá architektonicky členěno a zdobeno plastikami a reliéfy. Ve druhé čtvrtině 18. století mívají kazatelny i kruhový půdorys především v těch případech, kdy se na ně mohlo vstupovat z vedlejší lodě přes pilíř. Poprseň pak bývala zdobena reliéfy či menším počtem figur. Barokní kazatelna se stala nedílnou součástí chrámového zařízení jako mistrovsky provedený kus mobiliáře, často byla na protější straně opticky vyvažována bočním oltářem či sochou. Většina kazatelen, jež jsou zdobeny figurální složkou, vrcholí postavou Krista či Mojžíše s desaterem nebo plastikou světce, jemuž je kostel zasvěcen. Kristus bývá často zobrazen jako Dobrý pastýř. Ostatní sochařská výzdoba kazatelen se námětově vztahuje přímo k tomu, k čemu kazatelna slouží – tedy k hlásání evangelia. Na reliéfech řečniště či nástupního schodiště jsou proto znázorněny výjevy ze života Kristova, jako je Poslední večeře, Ukřižování, Sestlání Ducha svatého nebo podobenství o Dobrém pastýři, o rozséváči. Mohou zde být i reliéfy s náměty ze života světců.

Zobrazení biblických příběhů vybízejících k pokání může jít až tak daleko, že se řečniště kazatelny podobá lodi, ze které kázal Kristus. S lodí symbolizující putující církve či rybářskou bárku Šimona Petra se nejčastěji setkáme v německém prostředí. Dalším krajním naturalistickým pojetím je kazatelna zhotovená ve formě Jonášovy velryby. Někdy se před očima věřícího může odehrávat i hrůzné divadlo posledního soudu, při němž archanděl Michael plamenným mečem vrhá do pekel všechny zatvrzelé hříšníky.

Z dalšího výzdobného prvku kazatelny je možno uvést namalovanou či vyřezanou holubici Ducha svatého pod stříškou, která má knězi připomínat, že nemá kázat podle svého ducha, ale z Ducha svatého, podle ducha – učení apoštolské církve. Stříška neboli přikrytí

pak měla znamenat tajemství Písma svatého, které je z kazatelny vykládáno.

Naše kazatelna je stavbou neogotickou, osmibokou. Jednou stěnou je připevněna ke sloupu, další stěnou se do kazatelny vstupuje (*vzpomínám si, že když jako dítě jsem s rodiči na mši sedával v zadní lavici, bylo pro mne vždy záhadou, jak se najednou děkan Nakládal objevil na kazelně, presbytář byl pro nás děti tabu, o schůdkách jsem nevěděl. Zejména pak v klášterním kostele, kde dvířka vchodu na kazatelnu splývala s pilířem - otevřela se stěna a kněz se objevil - byl to zkrátka zážrak. Někdy je cesta ke kazelně spleť a náročná, např. u sv. Michala v Olomouci kněz musel postupně projít několika schodišti a patry, turistický výkon zabral až několik minut*). Čtyři ostatní stěny jsou z vnější strany vyzdobeny postavami světců. Horní a spodní část kazatelny spojují pozlacené Mojžíšovy desky - desatero. V bohatě zdobené vížce nad kazatelnou můžeme spatřit sochu Krista v beránkem na ramenou - Dobrého pastýře a v podhledu pozlacený reliéf holubice - symbol Ducha svatého.

Při analýze atributů čtyř světců jsem došel k logickému závěru: jedná se o čtyři evangelisty - **Jan** (atribut orel), **Lukáš** (atribut býk), **Marek** (atribut lev), **Matouš** (atribut anděl). Jako společný atribut všichni drží v ruce svítek symbolizující napsané Evangelium.

Jan Evangelista, miláček Páně. Apoštol Jan byl synem galilejského rybáře Zebedea a jeho ženy Salome. S Ježíšem se poprvé setkal, když poslouchal kázání Jana Křtitele. O něco později si ho Ježíš vyvolil za učedníka spolu s jeho bratrem Jakubem. Provázeli Pána po tři léta a byli svědky jeho slov i skutků. Jana měl Ježíš ze všech učedníků nejraději a právě jemu světil do péče svou matku, když byl ukřižován. Jan byl také prvním, kdo Ježíše poznal, když po svém vzkříšení přišel k učedníkům lovcím ryby na Genezaretském jezeře.

Po Kristově nanebevstoupení zůstal Jan v Jeruzalémě, aby pečoval o Ježíšovu matku. Teprve po její smrti se odebral do města Efezu, které učinil centrem své apoštolské činnosti. Jeho žáky se tam stali mnozí pozdější biskupové.

Vypráví se, že za vlády římského císaře Domitiana, který křesťany krutě pronásledoval, byl jat a uvržen do kotle s vroucím olejem, vyšel však z něho bez úhony. Když císař viděl, že se Jana nepodařilo zahubit, vypověděl ho aspoň na pustý ostrov Patmos. Tam Jan z Božího vnučnutí napsal knihu Zjevení. Po císařově smrti se vrátil zpět do Efezu, kde spravoval křesťanskou obec až do vysokého stáří.

Když jednou kázal slovo Boží, začal proti němu jeden pohanský kněz štvát

lidi. Aby zabránil krveprolití mezi pohany a křesťany, nabídl Jan pohanovi smír. Pohan ho vybědl, aby na důkaz všemohoucnosti svého Boha vypil pohár jedu. Aby dokázal, že v poháru je skutečně jed, dal z něho nejprve napít dvěma odsouzencům k smrti. Ochutnali a padli mrtví k zemi. Pak uchoпил pohár Jan, požehnal ho křížem a pil. A hle - jed mu neublížil. Pak přikryl oba mrtvé svým pláštěm a oni ihned otevřeli oči. Pohanský kněz padl na kolena a přijal z Janovy ruky křest.

Když byl Jan tak stár, že nemohl dojít do chrámu, cítil, že nastal jeho čas. Nechal proto vykopat před oltářem jámu, sestoupil do ní a modlil se. Rozzářilo se světlo, které všechny přítomné oslnilo. Když pohaslo, našli uhaslí věřící pouze jámu naplněnou manou.

Jan je často zobrazován jako mladý muž s kotlem vroucího oleje nebo s kalichem, z něhož vylézá had. Obvykle nechybí Janův symbol - orel, protože jeho evangelium začíná výkladem božského původu Kristova, a „vznáší se do výše jako orel“. Jan na naší kazelně je ztvárněn skutečně jako mladý muž s orlem, v pravé ruce drží brko připomínající psaní Zjevení, v levé ruce svírá svítek s nápisem APOCALYPS JAN. Pokračování přístě.

(jako)

První sv. přijímání

v naší farnosti letos bude 10. června 2007 při mši sv. v 8.30 hodin. K prvnímu sv. přijímání přistoupí celkem jedenáct dětí z farnosti Uničov a Renoty. Prosíme o modlitbu za prvokomunikanty i jejich rodiče.

Ukončení školního roku

Ve čtvrtek 28. června 2007 zveme naše děti na slavnostní ukončení školního roku 2006/2007. Začneme mši sv. v 16 hodin obětovanou na poděkování Pánu Bohu v kostele v Uničově a po ní (17 hodin) se uskuteční na farní zahradě dětské odpoledne. Můžete si sebou přinést kabanos na opékání a dobrou náladu. Na toto odpoledne jsou zvány nejen děti, ale také rodiče, prarodiče a přátelé.